

גיליון הורים לפרשת תזריע ולפרשת מצרע

שתי הפרשיות הקרובות העוסקות בדיני האדם הנטמא, כלים ובתים וכיצד סדר טהרתם. הפרשה מתחילה מדיני יולדת (יב, א-ח) ועוברת לנגעי צרעת באדם (יג, א-מז), נגעי הבגד (יג, מח-נט), דיני המצרע (יד, א-לב), צרעת הבתים (יד, לג-נז) הזב, הזבה והנידה (טו, א-לג). על הנושא האחרון נשאלו מעט שאלות מפאת הצניעות לגיל הילדים.

סיפור א' לשולחן שבת

אומרים חז"ל כי המצרע הוא "מוציא שם רע" ונשאלת השאלה "כיצד להימנע מדיבורים אסורים?" כדי להסביר לילדים כיצד להתמודד, נביא סיפור שיסייע להם להבין כיצד לשקול את מילותיהם: יום אחד, הגיע ילד למורה החכם שלו בהתלהבות ואמר: "המורה אתה יודע מה שמעתי על יוסי?" "חכה רגע", ענה המורה החכם, לפני שאתה מספר לי, הייתי רוצה לשאול אותך שלוש שאלות: "בוא ננסה לסנן את מה שאתה הולך להגיד" - ביקש המורה "המסנן הראשון הוא אמת. האם אתה בטוח לחלוטין כי מה שאתה רוצה לספר לי הוא אמת?" "לא", ענה התלמיד, "למעשה, שמעתי על זה רק עכשיו!" "בסדר", ענה המורה, "אז אתה לא באמת יודע אם זה נכון או לא..." "המסנן השני טוב או לא?" "האם מה שאתה עומד לספר לי על יוסי הוא טוב?" "לא, להפך..." "ענה התלמיד בבושה... "אם כן..." "המשיך המורה, "אני מבין שאתה רוצה לומר לי משהו על יוסי שעשוי להיות רע, למרות שאתה לא בטוח שהוא נכון?" "התלמיד הרכין את ראשו..." "המסנן השלישי - הוא שימושיות." האם מה שאתה רוצה לספר לי על יוסי זה משהו שאוכל לעשות בו שימוש?" "לא, לא ממש..." "גמגם הילד. "ובכן", סיכם המורה: "אם מה שאתה רוצה לספר לי אינו אמיתי - ואינו טוב, ואפילו אינו שימושי, למה לספר לי אותו או למישהו אחר!?"

התלמיד היה נבוך ומבוויש, הוא למד משהו חשוב על רכילות - הוא סובב את גבו והלך לשחק עם חבריו... לפני שמדברים או שומעים עלינו לסנן את המידע בשלושת הדרכים הללו...

סיפור ב' לשולחן שבת

סיפור הממחיש שצרעת איננה סוג של מחלה אלא תוצאה ישירה של מעשים ודיבורים אסורים. לא פעם יכול המצרע לחשוב לעצמו "אין קשר בין מה שדיברתי על חברי לבין הצרעת שקיבלתי". צריכים לדעת שצרעת איננה מחלה אלא תולדה ישירה של חטאי הדיבור. משל לגנב מומחה שחי בכפר קטן והוא הצליח לגנוב מכל עובר אורח ואף פעם לא נתפס. עם הזמן, הכפר הקטן כבר לא הספיק לו, והוא החליט לעבור לעיר הגדולה. הוא עלה על הרכבת לעיר הגדולה וכשהוא ירד אל הרציף, הוא שם לב שכיסו ממנו את הארנק. הוא החל להסתכל מסביב בעיני הכייס הרגישות שלו, ומיד מזהה אישה שמכייסת מאנשים, הוא הלך וכייס בחזרה ממנה את הארנק שלו...

ואז פנה אליה ואמר לה "הסתכלתי עלייך וראיתי שאת כייסת מאוד טובה, גם אני כייס טוב, אבל שנינו רק למדנו את מקצוע הכייסות" בואי נתחתן ונביא ילד לעולם שיגדל על ברכי הכייסות, ואז הוא יהיה יותר טוב משנינו" הגנבת הסכימה והם התחתנו.

שנה אחר כך נולד להם בן ולשמחתם לא היה גבול, אלא שאז הרופא הגיע והודיע להם בצער שהתינוק נולד עם מום מוזר, כף ידו הימנית סגורה וצמודה לחזהו וכל ניסיונות הרופאים לפותחה עלו בתוהו. זוג הכייסים נעצבו מאוד, חלומם התנפץ, איזה כייס הוא יהיה אם ידו סגורה...

הם החלו לחפש אחר רופאים שירפאו את הבן עד ששמעו על רופא גדול שנמצא בעיר רחוקה, הם נסעו לשם, הרופא השכיב את הילד על המיטה, לקח את שעון הזהב שלו והחל להעביר מול עיניו של הילד כדי לבדוק את עירנותו, להפתעת הרופא וההורים, מיד כשראה הילד את השעון חיש מהר פתח את ידו והושיטה כדי לקחת את השעון ואז נפתרה התעלומה, מהיד נפלה טבעת היהלום של המיילדת...

הנמשל כמובן הוא שהצרעת איננה מחלה אלא היא תוצאה ותולדה של מעשיך!...

סיפור ג' לשולחן שבת

יכול המצורע בגוף, בכליו ובביתו להיות עצוב מהמקרה שקרה לו אך ניתן להסתכל על המצב בצורה הפוכה: הוא חייב לשמוח שמחה גדולה, בשעה שהוא יודע בעצמו כי הוא נקי וטהור מכל אבק גזלה או לשון הרע או כל עבירה אחרת. שהרי אם הוא לבוש בגד שיש בו אפילו חוט אחד של גזלה, סופו שיאבד לו כל אשר לו, ואף הוא גופו יהיה נתון בכל רע, שהרי הקב"ה מכיר יפה בגזלה, וסוף דינו של גזלן - החרמת רכושו. וכן אמרו חכמים שחייב אדם לשמוח בשעה שבית דין מוציאים מתחת ידו בגד גזול, כי על ידי כך הוא מציל את כל רכושו מן החרם. על כן האדם שהמצטרע בכל אחד מסוגי הצרעת צריך להבין שהקב"ה מנסה להראות לו כיצד עליו ליישר את דרכיו.

נראה בסיפור: בסביבתה של אחת הערים קנתה לה פעם שביתה חבורת שוודים, שהיו אורבים ביערות לעוברי אורח ומלסטמים אותם. במשך הזמן נתלקטו אליהם עוד ריקים ופוחזים מאנשי הערים הסמוכות. לימים נמנו וגמרו ביניהם, כי מכיון שגדול רוב מספרם, חייבים הם להתלבש כולם בבגדים מיוחדים, כדי שיוכלו להכיר איש את אחיו. פעם אירע מעשה, ונתקבצו כולם בבית מרוח וישבו ושתו לשוכרה. כשבאה שעת התשלום, ראו אחדים מבני החבורה, שאין להם במה לשלם. עמד בעל בית המרוח והפשיט מהם מלבושיהם, ונטלם בעבוט, בעבור החוב שנתחייבו לו, ונתכעסו עליו הללו כעס גדול בשל כך. לימים נודע סודם של אנשי החבורה לשוטרי המלכות - כי לבושים הם כולם במיני מלבושים מיוחדים - באו עליהם ותפסום וחבשו אותם בבית האסורים, וכל רכושם הוחרם למלכות. רק אלה שבעל בית המרוח פשט מלבושיהם ונטלם בעבוט, לא נתפסו כי השוטרים לא הכירו בהם. שמחו הללו שמחה גדולה ואמרו זה לזה: בתחילה כעסנו על בעל בית המרוח, שנטל מאיתנו מלבושינו, והנה צמחה לנו מזה טובה גדולה, אך אנו לבדנו לא נתפסנו למלכות, ורכושנו לא הוחרם.

שני מדרשים שיכולים לשמש כהקדמה לדברי התורה בשולחן שבת

(מדרש רבה פרשה טו,אות ט) שָׁאֵת זוּ בְּבֵל, עַל שׁוֹם (ישעיה יד, ד): וְנִשְׁאֵת הַמֶּשֶׁל הַזֶּה עַל מִלְךְּ בְּבֵל וְאִמְרַת אִיךְ שְׁבַת נִגַּשׁ שְׁבַתָּה מִדְּהַבָּה, רַבִּי אֲבָא בַר כְּהֵנָא אָמַר שְׁבַתָּה מִדְּהַבָּה, מַלְכוּת שְׁהִיא אוֹמַרַת מִדָּ וְהָבָא. רַבִּי שְׁמוּאֵל בַּר נַחְמָן אָמַר מַלְכוּת שְׁהִיא מִדְּהַבָּת פְּנִים שֶׁל אָדָם בְּשַׁעַר שְׁבָא אֲצִלָּה. וְרַבִּינָן אָמְרִי עַל שׁוֹם רִישֵׁיה דְּדָהָב (דניאל ב, לח): אֲנֵת הוּא רֵאשָׁה דִּי דְּהָבָא. סַפְחַת זוּ מְדֵי שְׁהַעֲמִידָה הַמֶּן הַרְשַׁע שֶׁשָּׁף פְּנַחְשֵׁי, עַל שׁוֹם (בראשית ג, יד): עַל גַּחֲזָד תֵּלֵךְ. בְּהַרְת זוּ יוֹן שְׁהִיְתָה מִבְּהַרְת בְּגִזְרוֹתֶיהָ עַל יִשְׂרָאֵל וְאוֹמַרַת לָהּ כְּתָבוּ עַל קֶרֶן הַשּׁוֹר שְׁאִין לָכֶם חֶלֶק בְּאֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל. נִגַּע צֶרַעַת זוּ אָדָוּם, שְׁבָאֲתָה מִכְּחָה שֶׁל זָקָן. (ויקרא יג, ב): וְהָיָה בְּעוֹר בְּשָׂרוֹ לְנִגַּע צֶרַעַת, לְפִי שְׁבַעוֹלָם הָיָה הַכֹּהֵן רוֹאֶה אֶת הַנִּגְעִים, אֲבָל לְעוֹלָם הָבָא אָמַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֲנִי מְטַהֵר אֶתְכֶם, הֲדָא הוּא דְּכְתִיב (יחזקאל לו, כה): וְזָרְקֵתִי עֲלֵיכֶם מִים טְהוֹרִים וְטָהַרְתֶּם.

(מדרש רבה פרשה טו,אות ב) דְּבַר אַחַר, זֹאת תִּהְיֶה תוֹרַת הַמְּצַרֵּעַ, הֲדָא הוּא דְּכְתִיב (תהלים לד, יג): מִי הָאִישׁ הֶחְפֵּץ חַיִּים. מַעֲשֵׂה בְרוּכָל אֶחָד שְׁהִיָּה מַחְזִיר בְּעֵרוֹת שְׁהִיו סְמוּכוֹת לְצַפּוֹרֵי וְהָיָה מְכַרְזֵי וְאוֹמַר, מֵאֵן בְּעֵי לְמִזְבֵּן סַם חַיִּים, אוֹדְקִין עֲלֵיהָ, רַבִּי יִנְאִי הָיָה יְתִיב וּפְשִׁיט בְּתוֹרְקֵלִינִיָּה שְׁמַעִיָּה דְּמְכַרְזֵי מֵאֵן בְּעֵי סַם חַיִּים, אָמַר לִיָּה תֵּא סַק לְהִכָּא זְבִין לִי, אָמַר לִיָּה לֹא אֲנֵת צָרִיךְ לִיָּה וְלֹא דְכּוֹתֵךְ, אֲטַרַח עֲלֵיהָ סְלִיק לְגַבִּיָּה הוֹצִיא לוֹ סֶפֶר תְּהִלִּים הֲרָאָה לוֹ פְּסוּק: מִי הָאִישׁ הֶחְפֵּץ חַיִּים, מֵה פְּתִיב בְּתַרְיָה (תהלים לד, יד טו): נִצַּר לְשׁוֹנָךְ מֶרַע, סוֹר מֶרַע וְעֵשָׂה טוֹב. אָמַר רַבִּי יִנְאִי אֵף שְׁלֹמָה מְכַרְזֵי וְאוֹמַר (משלי כא, כג): שִׁמְר פִּיו וּלְשׁוֹנוֹ שִׁמְר מִצְרוֹת נַפְשׁוֹ. אָמַר רַבִּי יִנְאִי כָל יָמֵי הַיִּתִּי קוֹרָא הַפְּסוּק הַזֶּה וְלֹא הִיִּתִי יוֹדַע הֵיכָן הוּא פְּשׁוּט עַד שְׁבָא רֻכַל זֶה וְהוֹדִיעוּ, מִי הָאִישׁ הֶחְפֵּץ חַיִּים, לְפִיכָךְ מִשָּׂה מְזַהֵר אֶת יִשְׂרָאֵל וְאוֹמַר לָהֶם: זֹאת תִּהְיֶה תוֹרַת הַמְּצַרֵּעַ, תוֹרַת הַמוֹצִיא שֵׁם רַע.

מתכוננים לפרשה תשובות לשאלות:

דיני יולדת (יב, א-ח)

השבת אנו נקרא פרשיות מחוברות תזריע מצורע העוסקות בדיני האדם הנטמא, כלים ובתים וכיצד סדר טהרתם. הפרשה מתחילה מדיני יולדת וטהרתה

1. הטומאה מהווה בעם ישראל התרחקות מקדושה, ממקור החיים ועל כן אישה יולדת נטמאת בזמן הלידה, ברגע שהחיים יוצאים ממנה. כמה זמן נמשכים ימי טומאת היולדת כאשר נולד בן זכר? (יב,ב) שבועה
2. למה דיבר הכתוב בעניני בהמה ועוף לפני עניני לידת האדם המזכירים בפרשתנו? (רש"י יב,ב) א"ר שמלאי (ויק"ר יד, א.) כשם שיצירתו של אדם אחר כל בהמה חיה ועוף במעשה בראשית, (א) כך תורתו נתפרשה אחר תורת בהמה חיה ועוף:
3. כתוב בפס' לגבי תינוק זכר שנולד "וביום השמיני ימול בשם ערלתו" מה למדים מהמילה "וביום"? (אבן עזרא יב,ג) אמרו חז"ל ביום ולא בלילה והנה הנולד חצי שעה קודם שקיעת החמה יהיה נמול לששה ימים וחצי יום כי יום התורה אינו מעת לעת
4. כתוב על אשה שיולדת בן זכר "בכל קדש לא תגע" מה המילה "בכל" באה לרבות? (רש"י יב,ד) (מכות יד: יבמות שם) לרבות את התרומה

5. כתוב לגבי אשה היולדת "בכל קדש לא תגע" באיזה קדש מדובר? (אבן עזרא יב,ד) כמו המעשר והתרומה ובשר שלמים:
6. כתוב לגבי אשה היולדת "ואל המקדש לא תבא" באיזה מקומות בדיק מדובר שאינה יכולה להיכנס לשם? (אבן עזרא יב,ד) אל חצר אהל מועד או אל העזרה בבית המקדש
7. לאחר שבעת הימים הראשונים, היולדת לא יכולה לגעת בתרומה ובקורבנות המקדש ואף לא לבוא למקדש במשך שלושים ושלושה ימים. כמה זמן צריכה היולדת להמתין לאחר לידת בת? (יב,ה) שישים ושש
8. מה מביאה היולדת כקורבן? (יב,ו) כבש לעולה ובן יונה או תור לחטאת
9. מה תביא היולדת במידה והיא עניה ואין ידה משגת כבש? (יב,ח) תביא שני תורים או שני בני יונה אחד לעולה ואחד לחטאת
10. כתוב בפס' "ולקחה שתי תורים או שני בני יונה אחד לעלה ואחד לחטאת" את מי מקריב קודם את זה של החטאת או את זה של העולה? (רש"י יב,ח) לא הקדימה הכתוב אלא למקראה, (ל) אבל להקרבה חטאת קודם לעולה, כך שנינו בזבחים (צ). בפ' כל התדיר:

נגעי צרעת באדם (יג, א"מז)

התורה עוברת לעסוק בדיני צרעת האדם הבאה בד"כ על עון לשון הרע. הצרעת היא כמו פצע מדבק בעור שעלול לגרום לנזקים גדולים.

אומר הרמב"ם (הלכות טומאת צרעת) אלא אות ופלא היה בישראל, כדי להזהיר מלשון הרע; שהמספר בלשון הרע משתנות קירות ביתו, אם חזר בו, יטהר הבית, ואם עמד ברשעו עד שהותץ הבית - משתנן כלי העור שבביתו, שהוא יושב ושוב עליהן. אם חזר בו, יטהר; ואם עמד ברשעו עד שיישרפו, משתנן הבגדים שעליו. אם חזר בו, יטהר; ואם עמד ברשעו עד שיישרפו - משתנה עורו ויצטרע, ויהיה מובדל ומפורסם לבדו, עד שלא יתעסק בשיחת רשעים, שהיא הליצות ולשון הרע. ועל עניין זה הוא מזהיר בתורה ואומר "הישמר בנגע הצרעת... זכור, את אשר עשה ה' אלוהיך למרים, בדרך" (דברים כד, ח"ט): הרי הוא אומר התבוננו מה אירע למרים הנביאה, שדיברה באחיה שהיא גדולה ממנו בשנים, וגידלה אותו על ברכיה, וסיכנה בעצמה להצילו מן היס; והיא לא דיברה בגנותו, אלא טעת שהשוות אותו לשאר נביאים, והוא לא היה מקפיד על כל אלו הדברים, שנאמר "והאיש משה עניו מאוד" (במדבר יב,ג), ואף על פי כן, מיד נענשה בצרעת. קל וחומר לבני אדם הרשעים הטיפשים, שמרבים לדבר גדולות ונפלאות; לפיכך ראוי למי שרצה לכוון אורחיו, להתרחק משיבתן ומלדבר עימהן, כדי שלא ייתפס אדם, ברשת רשעים.

1. למה לא נאמר לגבי הנגעים "דבר אל בני ישראל" ונאמר רק "וידבר ה' אל משה ואל אהרן לאמר"? (רמב"ן יג,א) בעבור כי על פי הכהן יהיה כל ריב וכל נגע (דברים כא ה) היה הדבור גם אל אהרן או למשה שיאמר לאהרן על דעת רבותינו (ריש מכילתא) ולא אמר בכאן "דבר אל בני ישראל" כי הכהנים בראותם הטמאים יכריחום להסגר ולהטהר ואמר בפרשת הטהרה (להלן יד א ב) אל משה לאמר זאת תהיה תורת המצורע כי אין צריך להזהיר ישראל בטהרה וגם לא לכהן להקריב הקרבנות כי ברצון יעשו כן ובפרשת הזב אמר (שם טו ב) דברו אל בני ישראל ואמרתם אליהם בעבור שהוא דבר סתר ואין מכיר בו יזהירם שיודיע כל אחד חליו לכהן
2. מהם שלושת סוגי הצרעת המוזכרים בפרשה? (יג,ב) שאת, ספחת בהרת
3. רש"י מסביר לנו כי הנגעים הללו כולם הם כחברבורות (כתמים על העור) ושונים זה מזה במידת הצבע הלבן של הכתמים. מי צריך לראות את המצורע? (יג,ב) אהרון או אחד מבניו
4. למה נאמר "אדם כי יהיה בעור" ולא נאמר איש? (אור החיים יג,ב) פירוש על דרך אומרים ז"ל (ב"מ קיד): אתם קרויים אדם ואין או"ה קרויים אדם, שאין האומות מטמאין בנגעים, ומכאן הוכחה שאין גוים מטמאין בנגעים שאמרו במסכת נגעים בתחלת פרק י"א.
5. הכהן הוא היחיד הקובע את הצרעת וכל עוד לא ראה הכהן את הנגע, האדם לא נחשב מצורע. מהם הדברים שבודק הכהן וקובע שהנגע הוא אכן צרעת? השלימו: א. "ושער _____ לבן, ומראה _____" (יג,ג) ושער בנגע הפך לבן ומראה הנגע עמוק מעור בשור
6. כתוב בפס' "ושער בנגע הפך לבן" בכמה "שערות" מדובר? (רש"י יג,ג) מתחלה שחור והפך ללבן בתוך הנגע. (ג) ומעוט שער (ס) שנים
7. כתוב בפס' "וראהו הכהן וטמא אותו" מה אנו למדים מכאן? (אור החיים יג,ג) תלה הכתוב הטומאה בפה כהן, על דרך אומרים ז"ל (שבת קיט): ב' מלאכים מלויים את האדם בליל שבת לביתו וכו' וגם מלאך טוב עונה בעל כרחו וכו', והנה לצד שהכהן הוא המכפר על ישראל מטומאתם ומתחלואיהם לזה יצו ה' שיסכים על טומאה זו שקנתה מקומה באיש ההוא, עד שובו לפני ה' ואז יבער ה' ממנו טומאתו:
8. התורה מפרטת את השלבים בהתפתחות הצרעת. השלימו: בשלב ראשון האדם רואה _____ לבנה (כתם לבן על העור) שאיננה עמוקה _____ והשיער בנגע לא _____. (יג,ד) בהרת, מן העור, לא הפך לבן
9. שלב ב': לאחר החשד הראשוני, הכהן _____ (נשאר בבידוד בביתו ולא יוצא) את האדם פעם ראשונה למשך שבעת ימים ובודק אותו כעבור _____. אם הנגע לא מתפשט, הכהן מסגיר את האדם לעוד _____ (סה"כ שבועיים) ובודק שוב. אם הנגע לא התפשט האדם _____. (יג,ה) מסגיר, שבעה ימים, שבעה ימים, נטהר
10. כתוב בפס' "וראהו הכהן וטמא אותו" איך הכהן מבצע את זה בפועל? (רש"י יג,ג) יאמר לו טמא אתה, (פ) ששער לבן סימן טומאה, הוא גזירת הכתוב:
11. כתוב בפס' "והנה הנגע עמד בעיניו לא פשה הנגע בעור" מה הפירוש שהנגע עמד "בעיניו"? (רש"י יג,ה) במראהו (ר) ובשיעורו הראשון
12. כתוב בפס' "וראה הכהן אתו ביום השביעי שנית והנה כזה הנגע ולא פשה הנגע בעור וטהרו הכהן מספחת היא" מה הפירוש "כזה הנגע"? (רש"י יג,ו) הוכחה ממראיתו, הא אם עמד במראיתו (ת) או פשה טמא
13. מהי "מספחת"? (רש"י יג,ו) שם נגע טהור
14. כתוב בפס' לגבי אדם שיש לו "מספחת" "וכבס בגדיו וטהר" למה צריך האדם לכבס את בגדיו הרי "מספחת" הוא נגע טהור? (רש"י יג,ו) הואיל ונזקק להסגר נקרא טמא, וצריך טבילה
15. אם המספחת (הנגע) מתפשט לאחר ההסגרה הראשונה והשניה אז הנגע יחשב _____ (יג,ח) צרעת

16. ראינו כי מטרת הבדיקה של הכהן היא לראות האם הנגע חדר לעור האדם וגרם לשערות מהשורש להפוך ללבנות ובנוסף, הנגע נראה עמוק מהעור(כך הנגע חודר פנימה לגוף). כעת מביאה התורה מקרה אחר הנקרא צרעת נושנת (מלשון ישנה) שבה האדם נטמא מיידית ללא הסגרה בכלל. השלימו: " והנה _____ בעור, והיא הפכה שער לבן _____ בשאת (כלומר יש נגע לבן ובתוכו יש בשר חי) (יג,י) שאת לבנה, ומחית בשר חי
 17. מה הפירוש המילים בפס' "צרעת נושנת היא"(רש"י יג,יא) מכה ישנה היא תחת המחיה, וחבורה זו נראית בריאה מלמעלה ותחתיה מלאה לחה, שלא תאמר הואיל ועלתה מחיה (ו) אטהרנה:
 18. הכהן הוא זה שדן את הנגע ע"י ראייה - אם כן האם כהן עיור יוכל לדון? ומהיכן לומדים זאת בפס'(רש"י יג,יב) כתוב בפס' "לכל מראה עיני הכהן". פרט לכהן שחשך מאורו
 19. המילים "פרוח תפרח" כתובות פעמיים בתנ"ך כאן ובמקום נוסף מהו המקום השני ומה למדים מכך?(בעל הטורים יג,יב) ב' דין ואידך פרוח תפרח ותגל לומר כשפרוח תפרח הצרעת ככולו יגיל כי אז יטהר
 20. כתוב בפס' "ואם פרוח תפרח הצרעת בעור וכסתה הצרעת את כל עור הנגע" מתי הפריחה היא סימן טהרה?(רמב"ן יג,יב) הנה הפריחה אינה סימן טהרה עד שתפרח בכל הגוף חוץ מן המקומות שמנו חכמים במשנה (נגעים פ"ח מ"ה) שאין מעכבין את ההופך כולו לבן אם כן מהו "את כל עור הנגע" אבל פירושו וכסתה הצרעת את כל עור הנגע ומראשו ועד רגליו יאמר שהפך לבן מקום הנגע וכל הגוף האם הפך לבן כל הגוף ומראה הנגע חזר לבק או נתרפא טמא הוא
 21. התורה מתארת מקרה מיוחד שבו הצרעת מכסה את כל גופו לגמרי "כולו הפך לבן" מה יהיה דינו של אותו אדם ומתי יטמא שוב?(יג,יג-יד) טהור, כאשר יראה בו בשר חי(מתחיל להבריא)
 22. כתוב בפס' "והיה במקום השחין שאת לבנה או בהרת לבנה אדמדמת ונראה אל הכהן" באיזה מצב בנגע מדובר?(רש"י יג,יט) שאין הנגע לבן חלק, אלא (ג) פתוך ומעורב בשתי מראות לובן ואודם
- שחין**
23. שחין היא מעין מחלת אבעבועות (פצע פתוח עם מוגלה ומגרד מאוד) ומכיוון שזו מחלה בעור יתכן והאדם לקה בצרעת. אם לאחר שהשחין נרפא ישנם סימני נגעים לבנים או אדומים, נדרש האדם ללכת לכהן לבדיקת הצרעת כפי שראינו קודם(צמיחת שיער לבן או התפשטות הנגע). כיצד נקרא הנגע אם הנגע לא מתפשט אלא נשארו בעור כתוצאה מהשחין? (יג,כג) צרבת השחין
 24. כתוב בפס' "ואם תחתיה תעמד הבהרת לא פשתה צרבת השחין הוא וטהרו הכהן" מה הכוונה "תחתיה" בפס'(רש"י יג,כג) במקומה
- כוויה**
25. מקרה נוסף שמביאה התורה הוא כוויה הנגרמת מאש הוא מגע עם חפץ חם. כתוצאה מהנזק בעור יש חשש לנגע הצרעת. גם המקרה זה, אם לאחר שהחלים האדם מהכוויה יש סימן של נגע לבן או אדום, הולך האדם אל הכהן לבדיקת צרעת. כיצד נקרא הנגע אם הנגע לא מתפשט אלא נשאר בעור כתוצאה מהכוויה? (יג,כח) צרבת המכוויה
- נגע נתק**
1. התורה עוברת לעסוק בנגעים בראש ובזקן. גם במקרה זה הכהן בודק שני דברים. מהם? (יג,ל) האם הנגע עמוק מהעור והאם צמחו שערות צהובות דקות
 2. כתוב בפס' "ואיש או אשה כי יהיה בו נגע בראש או בזקן" איזה חילוק מהותי מבדיל כאן הפס' באמרו "בראש או בזקן"(רש"י יג,כט) בא הכתוב לחלק בין נגע שבמקום שער לנגע שבמקום בשר, שזה סימנו בשער לבן, וזה סימנו בשער צהוב (ת"כ פרשתא ה, ה):
 3. כתוב בפס' "וראה הכהן את הנגע והנה מראהו עמק מן העור ובו שער צהב דק וטמא אתו הכהן נתק הוא צרעת הראש או הזקן הוא" מה הפירוש "נתק הוא"(רש"י יג,ל) כך שמו של נגע (ע) שבמקום שער
 4. המילה "הזקן" כתוב 3 פעמים בתנ"ך היכן הם ומה אנו למדים מכך?(בעל הטורים יג,ל) ג' הראש או הזקן. הזקן זקן אהרן. וגם את הזקן תספה במפלת סנחריב מלמד שלקו בצרעת ובשביל שאהרן רואה את הנגעים ומטהרם בלוג שמן זכה לשמן הטוב של שמן המשחה שיורד על זקנו:
 5. מה הפירוש "נתק הוא"(פסורנו יג,ל) שיש בתוך מקום שער איזה מקום שנתק ממנו השער בכח החולי, לא בכח אדם ולא בכוח סם, ואף על פי שאין שם שום מראה כמו שקבלו רבותינו ז"ל. וכן הוא מין צרעת אצל הרופאים. אמר אם כן שאף על פי שתהיינה במקום הנתק מראות טמאות ופסיון המחליטין שלא במקום שער, הנה השער השחור מציל במקום שער מן המראה ומן הפסיון:
 6. כתוב בפס' לגבי הנגע "ושער שחור אין בו והסגיר הכהן את נגע הנתק שבעת ימים" מה אנו למדים מהפס'(רש"י יג,לא) האם היה בו שער שחור טהור, (פ) ואין צריך להסגר, ששער שחור סימן טהרה הוא בנתקים, כמו שנאמר ושער שחור צמח בו וגו'
 7. מה צריך לעשות האדם אם לאחר שבעה ימים לא צמח שיער והנגע (הכתם) אינו עמוק מן העור?(יג,לג) מגלה את כל השערות מלבד את מקום הנגע
 8. מה הפירוש "והתגלח ואת הנתק לא יגלח"(רש"י יג,לג) והתגלח. סביבות הנתק: ואת הנתק לא יגלח. מניח שתי שערות סמוך לו סביב, כדי שיהא ניכר אם פשה, שאם יפשה יעבור השערות ויצא למקום הגילוח:
 9. אם הנתק (הנגע,הכתם בעור) מתפשט אז האדם יחשב למצורע. מה צריך לקרות כדי שהוא יטהר? (יג,לז) שהנגע לא יתפשט ויצמח בו שיער שחור
 10. כתוב בפס' "לא יבקר הכהן לשער הצהב טמא הוא" מה הפירוש "לא יבקר"(ואבן עזרא יג,לז) הטעם יבקש וכן ובקרתם וקרוב מלשון הבדלה וכן לא יבקר בין טוב לרע
 11. כתוב בפס' "נרפא הנתק טהור הוא וטהרו הכהן" למה הוצרך לכפול "טהור הוא וטהרו הכהן" לכאורה היה מספיק לומר "וטהרו הכהן", אם כן מה למדים מכאן?(רש"י יג,לז) הא טמא שטהרו (ר) הכהן לא טהור (מועד קטן ז):
 12. כיצד נקראת התופעה אנשים שיש להם כתמים לבנים כהים(לבן "חלש") על גופם והם טהורים?(יג,לט) בודהק
 13. כתוב בפס' "וראה הכהן והנה בעור בשרם בהרת כהות לבנת בהק הוא פרח בעור טהור הוא" מהו "בהק"(רש"י יג,לט) בהק. כמין לובן, הנראה בבשר אדם, אדום שקורין רוש"ו בין חברבורות אדמימותו קרויה בהק, כאיש עדשן שבין עדשה לעדשה מביהק הבשר בלובן צח
 14. כיצד נקרא אדם שנשרו כל שערות ראשו?(יג,מ) קירח

15. כתוב בפס' "ואיש כי ימרט ראשו קרח הוא טהור הוא" למה אותו אדם טהור? (רש"י יג, מ) טהור מטומאת נתקין, שאינו נדון בסימני ראש וזקן שהם מקום שער, אלא בסימני נגעי עור בשר, בשער לבן ומחיה ופשיזון:
 16. כיצד נקרא אדם שנשרו לו השערות בחלק הקידמי של הראש? (יג, מא) גיבח
 17. למה נאמר כאן "צרוע הוא" ולא "צרעת הוא"? (אור החיים יג, מד) ולא אמר צרעת הוא. אולי כי לצד שה' זולל בו כל כך שהפריח צרעת בקרחתו ובגבחתו זה יגיד כי טומאתו מרובה משאר נגעים הבאים בהצנע, כי ה' יחוש על כבוד הבריות, וזה מעשיו מוכיחות כי נמאס בעיני ה' ויסרו נגע כזה רחמנא ליצלן. ולזה גמר ואמר בראשו נגעו לתת טעם לקריאתו כן איש צרוע וגו' כי בראשו נגעו:
- למדנו שאחת הבריות לצרעת היא שיער לבן הצומח בנגע. התורה מלמדת למרות שאין לאדם שיער עדיין הנגע בקרחת או בגבחת יכול להיות צרעת אם הוא דומה לצרעת עור הבשר.

1. לאחר שהכהן מטמא את המצורע, הוא נדרש לשבת בודד מחוץ למחנה כדי לתקן את מעשיו ודיבורו וכך לא להדביק אחרים בהתנהגותו ובמחלתו. כתוב בפס' "והצרוע אשר בו הנגע בגדיו יהיו פרמים וראשו יהיה פרוע" מה פירוש המילה "פרומים"? (רש"י יג, מה) קרועים
2. מה פירוש המילה "פרוע"? (רש"י יג, מה) מגדל שער
3. נאמר על אדם צרוע "וטמא טמא יקרא" מה הכוונה? (רש"י יג, מה) משמיע שהוא טמא (ת) ויפרשו ממנו (מ"ק ה:):
4. כתוב על הצרוע "טמא הוא בודד ישב מחוץ למחנה מושבו" למה הצרוע צריך "לשבת בודד"? (רש"י יג, מו) שלא יהיו שאר טמאים יושבים עמו. ואמרו רבותינו, מה נשתנה משאר טמאים לישב בודד, הואיל והוא הבודל בלשון הרע (א) בין איש לאשתו ובין איש לרעהו, אף הוא יבדל: מה הפירוש "מחוץ למחנה"? (רש"י יג, מו) חוץ לשלש (ב) מחנות (פסחים סו:):

נגעי הבגד (יג, מחינט)

1. לאחר שלמדנו על הצרעת בבבני אדם, עוברת התורה לעסוק בצרעת הבגד שהם נגעים (כתמים) בצבע ירקרק או אדמדם בבגד. מה צריך לעשות אם לאחר שבעה ימים מבדיקת הכהן הנגע ממשיך להתפשט (צרעת ממארת)? (יג, נב) לשרוף את הבגד
2. מה צריך לעשות אם הנגע לא מתפשט? (יג, נד) לכבס את הבגד
3. כיצד נקרא הנגע, אם לאחר שבעה ימים מכיבוס הבגד, הכתם נשאר כמו שהיה בתחילה? (יג, נה) פחתת
4. מה הפירוש "פחתת היא"? (רש"י יג, נה) לשון גומא, כמו באחת הפחתים (שמואל ב יז, ט), כלומר שפלה היא, נגע שמראיו שוקעין
5. מה צריך לעשות, אם הכתם נעשה כהה לאחר שבעה ימים מיום הכיבוס? (יג, נו) לקרוע את החלק שבו הנגע
6. כתוב בפס' "ואם ראה הכהן והנה כהה הנגע אחרי הכבס אתו וקרע אתו מן הבגד או מן העור או מן השתי או מן הערב" כיצד הכהן מבצע את הקריעה? (רש"י יג, נו) יקרע מקום הנגע מן הבגד, (ל) וישרפנו:
7. מה הפירוש "פרחת הוא"? (רש"י יג, נו) דבר החוזר וצומח
8. מה הפירוש "באש תשרפנו" האם מדובר רק במקום הנגע או מדובר בכל הבגד? (רש"י יג, נו) את כל הבגד
9. כתוב בפס' "כל כלי העור אשר תכבס וסר מהם הנגע וכבס שנית וטהר" מה הפירוש "וסר מהם הנגע" מתי מדובר? (רש"י יג, נח) אם כשכבסוהו בתחלה על פי כהן סר ממנו הנגע לגמרי

דיני טהרת המצורע (יד, א-לב)

- פרשת מצורע נפתחת לאחר שהמצורע נמצא מחוץ למחנה בעקבות הנגעים שראינו בפרשת תזריע. הכהן צריך לצאת אל מחוץ למחנה לברוק את המצורעים.
1. כתוב בפס' "זאת תהיה תורת המצורע ביום טהרתו" מה אנו למדים מהמילה "ביום"? (רש"י יד, ב) מלמד שאין מטהרין אותו (א) בלילה (מגילה כא:):
 2. למה מדגיש הכתוב שהמצורע אחרי שניטהר "והובא אל הכהן"? (רמב"ן יד, ב) יאמר שתהיה זאת תורת המצורע ביום שירצה להטהר שיובא אל הכהן כי אין לו טהרה לעולם אלא על פי ואח"כ פירש כי הכהן יצא אל מקום מושבו מחוץ למחנה והוא לא יבא אליו אע"פ שנתרפא ומדרשו בתורת כהנים (פרשה א ג) והובא אל הכהן שלא ישהה ואם כן יאמר כי ביום שניטהר שיתרפא מנגעו יובא על כרחו אל הכהן וכן וכי יטהר הזב מוזבו (להלן טו יג) ואם טהרה מזובה (שם טו כח) כשיפסקו ויהיו מנוקים ממנו כאשר פירשתי (לעיל יב ד) והוא הנכון
 3. כתוב בפס' ביום שהמצורע ניטהר "ויצא הכהן אל מחוץ למחנה" אם המצורע ניטהר למה הכהן צריך לצאת אל מחוץ למחנה והמצורע לא מגיע לתוך המחנה? (אבן עזרא יד, ג) אף על פי שטהרו הכהן לא יכנס אל המחנה או במדינה עד שיתן טהרתו וישלם כל אשר צוה:
 4. מה אנו למדים מהמילה "טהורות" ומדוע לוקח המצורע שנטהר דוקא צפרים? (רש"י יד, ד) פרט לעוף טמא. (ד) לפי שהנגעים באים על לשון הרע, שהוא מעשה פטופטי דברים, לפיכך הוזקקו לטהרתו צפרים, שמפספסין תמיד בצפצוף קול (ערכין טז:):
 5. למה לוקח המצורע הניטהר דוקא "עץ ארז"? (רש"י יד, ד) לפי שהנגעים באין (ה) על גסות הרוח
 6. מה "שני תולעת ואזוב" באים ללמד את המצורע הניטהר? (רש"י יד, ד) מה תקנתו ויתרפא, ישפיל עצמו מגאותו כתולעת וכאזוב:
 7. מהו "שני תולעת"? (רש"י יד, ד) לשון של צמר (ז) צבוע וזורית (ב"מ כא:)

מובא במדרש תנחומא פרשת מצרע, אות ג על טהרת המצורע: " ביום טהרתו. כפדה, שתי צפרים חיות טהורות. מה נשתנה קרבנו משאר קרבנות. על שספר לשון הרע. לפיכך אמר הכתוב, והוא קרבנו שתי צפרים, שקולן מוליכות. ועץ ארז, הארז הזה אין גבה ממנו. ולפי שהגביה עצמו כארז, באה עליו הצרעת. דבר אחר, אמר רבי שמעון בן אלעזר, על גסות הרוח הצרעת באה. שכן את מוציא בעוהו כתיב: וכחזקתו גבה לבו עד להשחית (דה"ב כו, טז). וכתבי: ובזעפו עם הכהנים, והצרעת זרחה במצחו (דה"ב כו, יט). האזוב הזה אין באילנות שפל ממנו. ולפי שהשפיל עצמו, לפיכך מתרפא על ידי אזוב. ושחט את הציפור האחת. למה שוחט אחת ומשליח אחת. אלא אם עשה תשובה, אין הצרעת חוזר עליו. והובא אל הכהן. מהו והובא אל הכהן. הוא בא, למה. שהכל רחוקים ובדלים ממנו. שכן דוד אומר, אהבי ורעי מנגד נגעי יעמדו וקרובי מרחוק עמדו (תהלים לח, יב). וכן הוא אומר, בדרך ישב מחוץ למחנה מושבו, מחוץ למחנה ישראל. לכך נאמר: והובא אל הכהן, והוא בא.

8. הכהן היה שוחט את אחת הציפורים לתוך כלי חרס עם מים. מה היה עושה הכהן עם הציפור השניה ומה עשה עם עץ הארז שנקשר עם האזוב בחוט הצמר? (י"ד, י"ז) הציפור השניה הוטבלה בדם ושחררה ובאגודת הארז והאזוב היזה מהדם על המצורע
9. מה צריך לעשות המוצרע לפני שחוזר אל המחנה? (י"ח) כיבוס בגדים, גילוח שערות, טבילה(רחיצה) ושיבה מחוץ לאוהלו שבעת ימים
10. לאחר שבעת הימים צריך המצורע מיטהר להתגלח לחזור על כיבוס הבגדים, גילוח וטבילה ולהביא קורבנות ביום השמיני. מהם הקורבנות? (י"ד, י"ז) שני כבשים אחד לאשם ואחד לעולה + כבשה לחטאת+שלושה עשרונים סולת בלולה בשמן + לג שמן

מלמד אותנו רבי עובדיה ספורנו מדוע מביא המיטהר את הכבש הראשון כקורבן אשם ומסביר הרב: "כבר התבאר שענין האשם הוא על מעל בקדש, כמו החטאת על חיוב כרת. וכבר אמרו שהצרעת היא על לשון הרע ועל גסות הרוח, ששניהם מעילה בקדש. כי אמנם לשון הרע עקרו בסתר, כמעמיק מה; לסתיר עצה, כאמרו: העובר עברה בסתר, כאלו דוחק רגלי שכינה. ועל המתנאה נאמר "גבה עינים ורחב לבב אותו לא אוכל" (תהלים). אמר הקדוש ברוך הוא זה גונב מלבושי, אין אני והוא יכולים לעמד בעולם אחד. וכבר ספר הכתוב בספר דברי הימים על עזיהו המלך באמרו "וכחזקתו גבה לבו עד להשחית, וימעל בה; אלקיו.. והצרעת זרחה במצחו"

11. התורה מצווה את הכהן למרוח מדם כבש האשם על חלק אבריו של המצורע וכפי שמבאר הרב אברהם אבן עזרא: "... והבהן מקום חיבור (שהאדם עושה מעשים) והוא עקר כל המעשים והימנית בעבור כח הצד הימין והתנוך זכר לשמוע אשר צוה" כלומר האיברים הללו שחטאו אותם צריך לתקן. מהם האיברים שעליהם מורחים מהדם? (י"ד, י"ז) תנוך האוזן, בהן יד(אגודל) ובהן רגל. כל האיברים הימניים על ראש המצורע
12. מהו "בהן" המוזכר בפס' (רש"י י"ד, גודל)
13. השמן מסמל את החכמה וכפי שכתב שלמה המלך בקהלת: "... ושמן על ראשך אל יחסר". שהיה ראוי לאדם להתבונן בשכלו על מעשיו וכעת בזמן הכפרה יחשוב על מעשיו. "לפי שחטא בכל אלו המקומות, שהיה קורץ בעיניו (בעת שסיפר לשון הרע) מולל ברגליו, מורה באצבעותיו. ועל האוזן - בעבור ששמע שמע שוא... ולשיכופר עוונו צריך, שמכאן ואילך לא יחטא באלו המקומות(ר' יצחק קארו). היכן יש למרוח את השמן? (י"ד, י"ז) תנוך האוזן, בהן יד(אגודל) ובהן רגל. כל האיברים הימניים
14. מה הקורבנות שמביא המצורע ביום טהרתו כאשר הוא עני? (י"ח, כ"ב) כבש לאשם, עשרון סולת בלול בשמן, לג שמן, שתי תורים או שני בני יונה אחד לחטאת ואחד לעולה
15. כתוב בפס' "ונתן הכהן מן השמן... על מקום דם האשם" למה הדגיש הפס' "על מקום דם האשם"? (רש"י י"ח, כ"ח) אפי' נתקנה הדם, למד, שאין הדם גורם, אלא המקום גורם

צרעת הבתים (יד, לג-נז)

לאחר שלמדנו על הצרעת בכבני אדם ובכלים ועל טהרתם עוברת התורה לעסוק בצרעת הבתים כשעם ישראל יגיעו לארץ כנען.

1. כתוב בפס' "כי תבאו אל ארץ כנען אשר אני נתן לכם לאחזה ונתתי נגע צרעת בבית ארץ אחזתכם" איזה ברכה יש בנגע הבא על הבית שהכתוב מבשר את זה כבשורה?(רש"י י"ד, ל"ד) בשורה היא להם (ז) שהנגעים באים עליהם, לפי שהטמינו אמורים מטמוניות של זהב בקירות בתיהם כל ארבעים שנה שהיו ישראל במדבר, (ויק"ר יז, ו) וע"י הנגע נותן הבית ומוצאן

מובא במדרש רבה פרשה יז, אות ו " ונתתי נגע צרעת, תני רבי חי'א וכי בשורה היא להם שנגעים באים עליהם. תני רבי שמעון בן יוחאי כיון ששמעו כנגעים שישאר באים עליהם עמדו והטמינו ממונם בבתים ובשדות, אמר הקדוש ברוך הוא אני הבשתי לאבותיהם שאני מכניס את בניהם לארץ מלאה כל טוב, שנאמר (דברים ו, יא): ובתים מלאים כל טוב, מה הקדוש ברוך הוא עושה מגרה נגעים בביתו והוא סותרו ומוציא בו סימא. וכי מי בא ואמר לנגעים שישאר נכנסין לארץ, אמר רבי ישמעאל בר נחמן שלש פרוזדיגמאות שלח יהושע אצלם, הרוצה לפנות יפנה, להשלים ישלים, לעשות מלחמה יעשה. גרנשי עמד (ופנה) מאליו, לפיכך נתנה לו ארץ יפה כארצו, הלא הוא דכתיב (ישעיה לו, יז): עד באי ולקחתי אתכם אל ארץ כארצכם, זו אפריקי. גבעונים השלימו, שנאמר (יהושע י, א): וכי השלימו ישיבי גבעון. שלשים ואחד מלכים עשו מלחמה ונפלו."

2. צרעת הבית גורמת לטומאה לכל מה שבתוך הבית ולכן אפשר להוציא את כל הדברים מהבית עד שמגיע הכהן . כיצד נראה הנגע בקירות הבית? (יד, לד) שקערוריות ירקקות או אדמדמות שקועות בקיר
3. כתוב בפס' "והגיד לכהן כנגע נראה לי בבית" למה לא נאמר "נגע נראה לי בבית" ונאמר "כנגע"? (רש"י יד, לה) אפי' תלמיד חכם שיודע שהוא נגע ודאי, לא יפסוק דבר ברור לומר (ח) נגע נראה לי, אלא כנגע נראה לי (ת"כ פרשתא ה, י. נגעים פי"ב מ"ה):
4. המילים "נראה לי" כתובים פעמיים בתנ"ך היכן ומה אנו למדים מכך? (בעל הטורים יד, לה) ב' דין ואיך מרחוק ה' נראה לי זהו שאחז"ל שאפי' ת"ח ובקי בנגעים לא יאמר נגע אלא כנגע וזהו מרחוק נראה שיקח הדבר מרחוק ולא יפסוק לומר נגע:
5. מה הפירוש "שקערורות"? (רש"י יד, לו) שקועות (כ) במראהן (ת"כ פרשתא ו, ה.):
6. באיזה תנאי הבית נטמא לאחר שבעת ימים? (יד, לט) אם הנגע מתפשט בקירות הבית
7. מה צריך לעשות כדי לטהר את הבית? (יד, מ) להוציא את האבנים הננועות אל מחוץ לעיר במקום טמא
8. כתוב בפס' "וצוה הכהן וחלצו את האבנים" מה הפירוש "וחלצו את האבנים"? (רש"י יד, מ) כתרגומו וישלפון, יטלום משם, (ל) כמו וחלצה נעלו (דברים כה, ט), לשון הסרה:
9. כתוב בפס' שלוקחים את האבנים שהיה בהם הנגע "אל מחוץ לעיר אל מקום טמא" למה עושים זאת? (אבן עזרא יד, מ) שלא יקחם משם אדם שיהיו ניכרים שהם טמאים:
10. לאחר הוצאת האבנים הננועות, נדרש היה להקצות (לקלף, להוריד) את הטיח(שכבת עפר שמיישרת את הקיר) שהיה על האבנים מסביב ולזרוק במקום טמא מחוץ לעיר. מה צריך לעשות בעל הבית? (יד, מב) לשים אבנים חדשות ולטיח מחדש את הקירות
11. לאחר החלפת האבנים והטיח יתכן והצרעת תתפשט שוב (צרעת ממארת) והבית נטמא . מה צריך לעשות? (יד, מה) להרוס את הבית (אבניו עציו והעפר) ולהוציא למקום טמא
12. במידה והנגע לא חזר לאחר החלפת האבנים צריך לטהר את הבית בדומה לטהרת האדם המצורע. מה צריך להביא לטהרה? (יד, מט-נא) שתי ציפורים, עץ ארוז, שני תולעת ואזוב
13. כתוב בפס' "וכפר על הבית וטהרו" כיצד כפרה זו מתבצעת? (רמב"ן יד, נג) הנה הכפרה הזאת בצפור המשתלחת שתשא הצפור את כל עונותיו אל מחוץ לעיר אל פני השדה כענין הכפרה בשעיר המשתלח ובעבור שאין עונש הנגע הנראה בביתו של אדם כעונש הנגע שבגופו לא הצריכו הכתוב לאשם וחטאת כי די לו בכפרה הראשונה שיביא המצורע לטהרתו שהם הצפרים ועץ הארוז והאזוב
14. מה ההבדל בדין בין "צרעת הבגד" "ולבית"? (ספורנו יד, נה) שאף על פי ששניהם שוים במראה ירקרק או אדמדם ושניהם על אופן בלתי טבעי מכל מקום הם נבדלים בזה שהפוסה בבגד בסוף שבוע ראשון נשרף כולו והפוסה בבית בסוף שבוע ראשון חולץ וקוצה וטח ונותן לו שבוע:

הפרשה ממשיכה ומפרטת על טומאות של אנשים וטהרתם במקרים נוספים.